

ЧЕТВЕРО МИШЕЙ
У ЛІСІ ДЖУНГЛА
НЕРА

Розділи 7-9

Я боюся швидкості!

Я вийшов із машини та зрозумів, що ми — в аеропорту.

— НАВІЩО ВИ МЕНЕ СЮДИ ПРИВЕЗЛИ? —
запитав я перелякано.

Кузен Пулапка по-дружньому штурхнув мене ліктем у бік, підморгнув і пообіцяв:

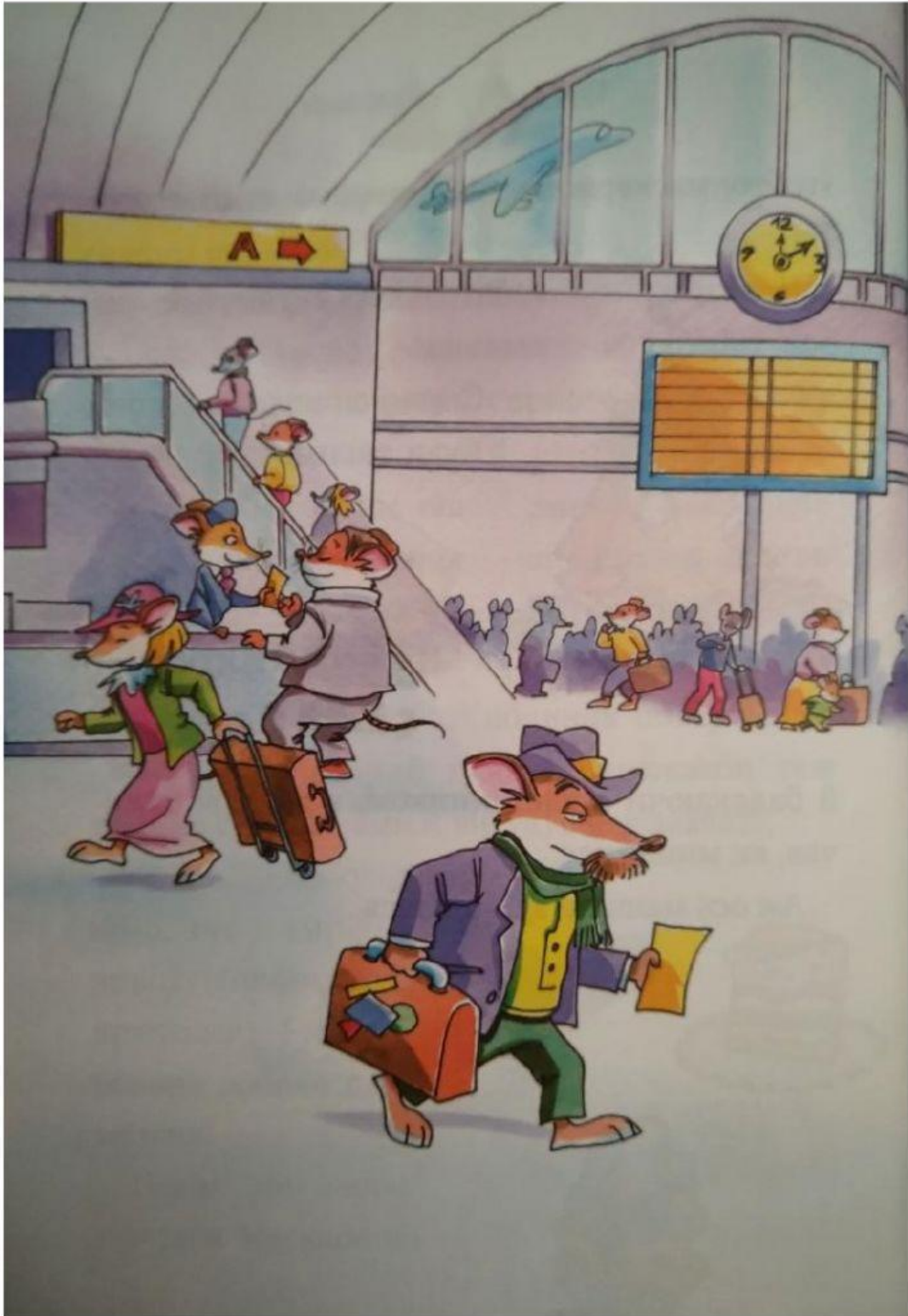
— Зараз буде краса невимовна, хе-хе!

— В якому сенсі «краса»? Про що ти, га? —
допитувався я стривожено.

Не даючи мені шансу на заперечення чи опір,
Пулапка штовхнув мене у візок для багажу, ви-
гукнувши знову:

— Зараз буде краса невимовна!

А тоді помчав мене на шаленій швидкості
центральною залю аеропорту.

- Розглянь ілюстрацію. Котра година?

Я боюся

швидкості!

— Дорогу! Звільніть дорогу! Стережись! Гей!
Я люблю швидкість! — верещав він радісно.

— А я не люблю! — здушено крикнув я.

Ми прямували просто до зали для ВІП-гризунів!

Я боюся

швидкості!

Із дверей вийшла мишка-білявка. Поверх доглянутого хутра із платиновим полиском на ній був **ЗЕЛЕНИЙ КАМУФЛЯЖНИЙ КОМБІНЕЗОН** за останньою модою та **ЖИЛЕТ** із синтетичної тигрячої шкіри.

— Я БОЮСЯ ШВИДКОСТІ!

Я боюся

швидкості!

Взута вона була **У ШНУРОВАНІ ЗОЛОТАВО-ЖОВТІ БЕРЦІ** з металевими підборами й посиленими носакми. На шиї мала *намисто з акулячих зубів*.

намисто
з акулячих
зубів

синтетичне
тигряче
хутро

золотаві
шкіряні
берці

- Тобі подобається ця пані? Хто вона?

ЗУБИ АКУЛИ

Пуклапка різко зупинився просто перед незнайомкою.

— Ох! Це ви? — здивовано вигукнула вона, погладжуючи намисто з акулячих зубів. — Славетний письменник *Джеронімо Стілтон*? Ох, як я схвильована!

Я зашарівся до кінчика носа.

А білява незнайомка питала захоплено:

— Ви не відмовитесь дати мені автограф? Знаєте, я прочитала всі ваші книжки! Моя улюблена — **«ПРИВИД МЕТРО»**. Вона така драматична! Але мені також до вподоби **«Таємниця зниклого скарбу»**. Яка зворушлива історія кохання між Сірокожушком і Білошубкою! Читаючи її, я ледве стримувала сльози... Треба, либонь, бути непересічним

знавцем мишачого **серця**, щоб так переконливо писати!

Мене надзвичайно потішила зустріч із такою захопленою шанувальницею.

Я саме хотів відповісти на її звіряння, добрав слів для блискучого експромту, коли Пулапка розвернув візок до ліфта.

І візок потяг мене до ліфта.

Я БОЮСЯ ЛІФТІВ!

Кузен безцеремонно вивантажив мене з візка і натиснув кнопку виклику ліфта.

— Гопля! Тепер починається найцікавіше!

Я підвівся, пом'ятий і спантеличений, поправив окуляри на носі, подивився на ліфт і, дещо збагнувши, заволав чимдуж:

— Я не поїду!

Я БОЮСЯ НАВІТЬ ЗАХОДИТИ В ЛІФТ!

Кузен Пулапка почував вухо та пробурмотів:

— Облиш! Ти, головне, тільки не думай про це!

Двері ліфта розчинилися. Я поривався тікати, але Пулапка зробив мені підніжку, і я...

ВКОТИВСЯ ВСЕРЕДИНУ, НАЧЕ ВЕЛИКА ГОЛОВКА СИРУ!

Я боюся

ліфтів!

Кузен застрибнув у ліфт за мною, переможно гукнувши:

— Гопля! Справу зроблено!

Наче в нічному кошмарі, я побачив, як зачинилися двері ліфта.

Я не мав шансу уникнути цього жаху!

Я відчував, як щось мені тисне в грудях,
як перехоплює дихання, бракує повітря,
вуса змокрили від липкого холодного поту...

Аж тут Пулапка наступив мені на лапу.

Я зойкнув. Який нестерпний біль!

Мені так боліло, що я забув, на якому я світі, чи пак, у якому я ліфті. А тут, нарешті, і двері відчинилися.

— Бачиш? — озвався кузен задоволено. —
Головне про це не думати!